

af betydelig grad, også så betydelig, at det er et problem for dem. Vi kan vel heller ikke blive uenige om, at på et eller andet tidspunkt træder det offentlige faktisk ind, nemlig på det tidspunkt, hvor man ikke længere kan fastholdes i et ansvar for sin egen økonomi og faktisk skal have eftergivet sin gæld. Kunne vi så ikke også blive enige om, at vi faktisk kunne spare nogle penge ved ikke at skulle eftergive gæld, men tværtimod ved at fastholde, at folk har et ansvar for deres egen gæld og et ansvar for deres egen økonomi?

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg tror også, jeg i min tale gav udtryk for, at vi jo har informationskanaler i dag, og noget af det er også offentligt betalt, og gældssanerungen er også offentligt styret og betalt. Så Venstre vedkender, at der er et ansvar her, og at der også er et ansvar for, hvordan undervisningen foregår i skolerne og renters rente og alt det der. Men vi synes bare, at vi har fundet den rigtige balance, og at oprette et stort, nyt offentligt kontor, hvor man ligesom kan lægge ansvaret hen og måske ikke tage den direkte dialog med ens pengeinstitut, når man i virkeligheden skal tage en sparerunde, synes vi er forkert.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det glæder mig da at høre, at hr. Flemming Oppfeldt nu, når vi er kommet ned på virkelighedsniveau, erkender, at det offentlige faktisk har et ansvar i dag, sådan som lovgivningen er. Det kan bare undre mig, at Venstre synes, at det er rigtig sjovt at smide pengene efter gældssanering frem for at sørge for, at folk rent faktisk kan tilbagebetale deres gæld.

Så skurrer det i mine ører, hver gang hr. Flemming Oppfeldt og ministeren for den sags skyld hele tiden henviser til bankerne som sådan nogle, der uden at have nogen egeninteresser bare sidder og rådgiver ud fra, hvad folk helt på deres præmisser har mest behov for. Kunne vi ikke godt få bare en anelse erkendelse af det, vi alle sammen ved og oplever i hverdagen, nemlig at banker altså også har deres egne interesser, som de selvfølgelig indarbejder i den måde, de agerer på over for os som kunder?

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg mener også, at bankerne skal give sandfærdige oplysninger om de ting, der indgår i handelsforholdet. Så jeg genkender ikke det billede, som forslagsstillerne fra tid til anden har luftet, om, at bankerne er sådan nogle pengepushere, der bare er ude på at presse på.

Jeg mener, at de skal give saglig oplysning, og jeg mener også, at den saglige oplysning er grundlaget for, at vi måske i virkeligheden har et meget godt system i Danmark på det her punkt, der gør, at vi ikke behøver at bruge sådan nogle gældsrådgivningskontorer som i Sverige.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Sandy Brinck som ordfører.

Sandy Brinck (S):

Gæld kan ofte opleves som den cement, der får mennesker til at sidde fast i en socialt dårlig situation. Ja, faktisk er det nok mere beskrivende at betegne gæld som det kviksand, der suger mennesker ned i en ond spiral, hvor alle forsøger på at komme ud af situationen faktisk kan gøre det værre, hvis man ikke ved helt præcis, hvad man skal gøre.

Økonomi, gæld og rådgivning om det er derfor nogle meget vigtige elementer i at forebygge, men også i at afhjælpe sociale problemer. Mange tendenser i dag gør det rimeligt at være bekymret for en forøget gældsætning. De mange kredit- og kontokort lokker med heftig markedsføring mennesker ud i en forbrugsfest, som kun finansministeren har råd til, og spil i alle afskyninger på internet, casino og spillehaller osv. får folk til at leve i drømmen om de her hurtige penge, som de skal tjene, men ender ofte med at blive mareridtet om den hurtigt voksende gæld.

Også de nye afdragsfrie lån, lånepauserne, giver anledning til bekymring om, hvordan gældssituationen kommer til at se ud i fremtiden. Børns og unges stigende forbrug af mobiltelefoner og alle deres ydelser giver mange teenagefamilier mange bekymringer.

Store penge tjenes altså på drømme og manglende gennemskuelighed, for det er jo det, det drejer sig om. Nogle høster gevinsten, hver gang vi lader os narre, lokke eller ikke kan forudse regningernes størrelse, og for nogle borgere bliver det altså fatalt.

Der er, set med mine øje, god grund til, at dette beslutningsforslag er genfremsat. Efter behandlingen i sidste samling var Socialudvalget i